

tilbagekøbe de Kreditforeningsobligationer, som vi for Tiden har liggende i Udlandet. Jeg tror, at er der noget, man i Øjeblikket har Brug for, er det at kunne eksportere nogle Millioner af den ene eller anden Art Obligationer. Det vilde i høj Grad styrke os i den nuværende Situation. Tidspunktet er paa ingen Maade til at gøre den Forretning, som det ærede Medlem foreslog. Den vilde kunne gøres, efter at vi i lang Tid har fortsat med den Forbedring af vor Handelsbalance, som vi uægtelig for Øjeblikket er godt paa Veje til at iværksætte. Men saa kommer det an paa, om ikke den nationale Foretagsomhed, som ikke mindst trives paa Landet, og som giver sig Udslag i overordentlig fast Anbringelse af Kapital, ikke paa ny melder sig i saadant Omfang, at det dog ikke lader sig gøre.

Overfor det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) vil jeg gerne slutte med følgende Bemærkninger: Vi naaede i Fjor paa det nærmeste til Enighed om denne Sag. Der er dog mellem os et Hovedspørgsmaal, som vi neppe naar til Enighed om. Jeg har Indtrykket af, at det ligger udenfor Muligheden for det ærede Medlem at erkende de Synspunkter, som jeg gør mig til Talsmand for. Den Enighed, vi opnaaede i Fjor, blev opnaaet paa Grundlag af et Forslag om, at Indlaansrenten i Banker og Sparekasser skulde stilles i et bestemt Forhold til Renten af Kreditforeningsobligationer. Jeg udtalte i Fjor min Uvillie overfor dette Forslag. Jeg var ked af at skulle gaa med til det, men paa den anden Side fandt jeg ikke, at jeg kunde forsvare at lade disse vigtige Foranstaltninger strande, idet jeg mente, at Bestemmelsen dog til syvende og sidst neppe vilde gøre stor Skade, og idet jeg gik ud fra, at det kunde være ganske sundt for det danske Samfund at gøre den Erfaring, at den Slags Bestemmelser intet førte til, i alt Fald ikke førte til noget godt. Jeg har tilladt mig at udelade denne Bestemmelse af Forslaget, for det første, fordi jeg, som sagt, ikke selv synes om den, men dernæst ogsaa, fordi jeg har bragt i Erfaring, at heller ikke Sparekasserne synes om den. Sparekasserne er vistnok nærmest af den Opfattelse, at den lige saa let kunde blive til Skade som til Gavn. Personlig er jeg af den Opfattelse, at den meget let vilde kunne blive til Skade for dem. I det hele er jeg gaet ud fra, at der ikke var stor Interesse for denne Bestemmelse, men den blev taget med som et Kompromis, om hvilket vi i

Virkeligheden alle mente, at det var daarligt, og jeg ønsker først og fremmest at gennemføre en Lov, om hvilken jeg mener, den helt ud er god. Hvis man imidlertid fra den samme Side skulde genoptage denne Tanke i Aar og stille den som en Betingelse for Lovforslagets Gennemførelse og saa virkelig vil være med til at gennemføre Lovforslaget, ser jeg ikke, at jeg vil have nogen Mulighed for at gaa imod Bestemmelsen, idet jeg dog stadig betegner den som uheldig og som en Bestemmelse, man ikke gerne skulde gaa til.

Jeg vil gerne understrege, at det, det drejer sig om, er i Virkeligheden at gøre en gammel Uret god, en Uret, der stammer fra Aaret 1901. Indtil 1880 voksede Bankerne og Sparekasserne op ved Siden af hinanden. Der var ikke ret megen Forskel paa dem. Nogle af Sparekasserne oprettede Bankafdelinger i Egne, hvor Forretningstilværelsen antog saadanne Former, at den tidligere Forretningssang ikke slog til, og vistnok de fleste af Bankerne oprettede Sparekasseseafdelinger for derigenom at skaffe sig Penge til deres Udlaansvirksomhed. I 1857 indrømmede man begge Arter en almindelig Stempelbegunstigelse for modtagne Indskud, enten det var paa Kontrabog eller Indlaansbevis, eller paa hvilken anden Maade det nu var. Ved Sparekasseloven af 1880 bestemte man sig til et Forsøg paa en Sondring mellem Sparekasse- og Bankvirksomhed. Støttet paa den historiske Udvikling tør jeg sige, at naar dette Krav kom frem, var det ikke for at beskytte Sparekasserne mod Bankerne, men mod dem selv, fordi de paa det Tidspunkt havde vist en ganske betydelig Tendens til at skeje saa langt ud fra deres naturlige Virksomhedsomraade, at det var nødvendigt at gribe til Forholdsregler derimod. Man ønskede da at foretage en Sondring, og det fik saa Udtryk i Loven af 1880. Man mente den Gang, at Kendemærket for en Sparekasse i Mod sætning til en Bank skulde være to Ting, dels Navnet og dels Midlernes Anbringelse. I Sparekasseloven foreskrevs det derfor, at ingen Bank maa kalde sig Sparekasse, og at Midlerne skulde anbringes paa en bestemt Maade. Men man forsøgte den Gang at gøre Skridtet fuldt ud, idet man tillod for en Periode af 10 Aar ad Gangen de Banker, der havde Sparekasseseafdeling, at fortsætte dermed. Bestemmelsen har imidlertid en saadan Karakter, at man tydelig nok ser Ønsket om ved Lejlighed at komme bort derfra.